

ZA PRÁCI

PRO VLAST SE NEPLATÍ!

NARODNI DEMOKRAT

CHICAGO

KVĚTEN, 1954

Majitel a vydavatel: Felix Harvánek • P.O. Box 185 • Berwyn, Ill., U.S.A. • Phones: LA. 1-3953 - ST. 8-1239 - ST. 8-2267

Felix Harvánek.

Cestou národa.

V těchto dnech je tomu devět let, co po několikaleté přestávce vyšly opět Národní Listy. Vyšlo jen jediné číslo. Hned na to byly Národní Listy zakázány, redakce uzavřena, její členové pronásledováni a majetek zcizen. Režim národní fronty vykročil cestou vyšlapanou nacisty.

Nebylo to poprvé, kdy Národní Listy staly se terčem útoku teroristů. Byly také zakázány po vypuknutí první i druhé světové války. Téměř před čtyřiceti lety byl to režim rakouských Habsburgů, před čtrnácti lety režim německých nacistů a před devíti lety režim národní fronty, které se dopustily v rozpětí čtyřiceti let stejného zločinu proti svobodě národa. Národní Listy byly jedním z nejpřednějších českých novin, ústředním orgánem Národních demokratů. Národní demokracie byly po dlouhá desetiletí symbolem svobody českého národa a nejpřednějším jeho bojovníkem. Proto nebylo náhodou, že i Národní demokracie byla zakázána

Je-li vláda dobrá, je ostudou jí oponovat; je-li špatná, je to cti.

Karel Havlíček Borovský

Habsburgem, Hitlerem a věrným pomocníkem Stalina - Benešem.

Před čtyřiceti lety byli to představitelé Národních demokratů a vedoucí osobnosti českého veřejného života, Dr. Karel Kramář a dr. Alois Rašín, kteří byli uvězněni vídeňskou vládou. Před více než čtrnácti lety, kdy Národní demokracie prodělávala generační problém, byla to její mladá generace, která nastoupila cestu mučednickou. Jedna její část, v čele s doc. dr. J. Matouškem, předsedou čs. vysokoškolských, byla rozstřílena Hitlerem ihned. Druhá část v čele s poslancem dr. Ladislavem Rašínem byla vsazena do koncentračních táborů, kde ji potkal stejný osud. Před devíti lety byl to údajný prezident Eduard Beneš, který spolu s "vládou", komunisty a ostatními orgány národní fronty opět zakázal Národní

(Dokončení se str. 3.)

Krusáda proti socialismu a komunismu

Nejen americká veřejnost, ale i veřejnost česká byla překvapena vývojem událostí v předvolební kampani ve státě Illinois. Jeden z devíti kandidátů na senátora za republikánskou stranu, dr. John B. Crane pronesl několik řečí, v nichž poukázal na nežádoucí osoby na různých amerických úřadech, jejichž přítomnost a činnost škodí zájmům Spojených států. Dr. Crane ve svých projevech jmenovitě vyzdvihl Huberta Ripku, Ferdinanda Peroutku a Antonína Hasala. Crane citoval z projevů těchto známých věřejších oslavovatelů "tatička" Stalina, bratrského Sovětského Svazu, Klementa Gottwalda a vůbec všeho co souviselo s komunismem.

Tak se stalo poprvé v dějinách americké politiky, že na čistě vnitro politickém kolbišti se objevila jména cizinců jako součást předvolební kampaně. Jistě si pánové Ripka, Peroutka, Hasal nepamysleli, že o ně bude takový zájem.

Zatím co převážná většina našeho exilu, či jeho demokratická část, uví-

tala tento nebývalý zájem o "slavné" muže Národní fronty s pocity zardostiučinění, socialisté a někdejší komunističtí přísluhovači zaryté mlčeli.

Dr. Crane, který vstoupil do předvolebního boje jako poslední kandidát a tak mohl věnovat kampani jen zlomek času a peněz ve srovnání se svými protivníky, nevyhrál. A tu ovšem "stateční" přátelé páně Ripky a ostatní poskokové dostali odvahu a již dva dny po volbách se ozvaly na stránkách Denního Hlasatele výsměšná slova namířená na dr. Crana. K obhajobě Ripky (kterou konečně Hubert sám zdoluhavě a uboze rozvíjel na stránkách tohoto socialistického plátku) se ovšem rychle přidali i soudruzi z "Věku rozumu", kteří mají sice věk, ale rozumu již pomálu.

Abyste předešlo mnohým dohadům a domněnkám, navštívili jsme dr. Johna Crana a požádali jej o sdělení stanoviska. Přinášíme zde v českém překladu text prohlášení dr. Crana, které učinil výhradně pro NÁRODNÍHO DEMOKRATA:

"Můj boj za účelem vyřazení Ripky, Peroutky, Hasala a dalších z posic, které zastávají v Radu Svobodné Evropy, Pentagonu a jinde, teprve začal.

Nyní, po ukončení kampani na senátora Spojených států, hodlám věnovat více času na to, aby všichni levicoví socialisté byli vyřazení z míst, jež zastávají v rámci psychologické války Spojených států amerických.

Tito levičáci nemají co pohledávat ve svých zaměstnáních a budu usilovat o to, aby americká veřejnost zvěděla pravdu a podporovala mé snahy o odstranění všech levicových socialistů odevšad, kde se dnes nalézají.

Jestliže senátní vyšetřovací komitěty senátorů McCarthy-ho a Jena nera nepodniknou jasný zákrok proti Ripkovi, Peroutkovi, Hasalovi a jim podobným v rozumné časové lhůtě, osobně se postarám o to, aby všichni členové amerického senátu obdrželi podrobná sdělení o minulosti těchto lidí.

Vyzývám všechny upřímné a loyální Čechy, kteří věří v americký systém svobodného podnikání, a kteří jsou proti socialismu a komunismu, aby se přidali a podporovali tuto krusádu!

Neustanu, dokud nebude dosaženo vítězství — a věřím, že zvítězíme!

23. dubna 1954.

John B. Crane.

Ze světa:

Dr. Oppenheimer, přední vědec na poli atomického badání a ředitel laboratorů v Los Alamos, byl náhle zbaven prezidentem Eisenhowerem svého úřadu. Nedávno prohlásil sen. McCarthy, že výroba vodíkové bomby byla zdržena o 18 měsíců, a že se tak stalo zásahem komunistů. Hned na to někteří američtí činitelé prohlásili (mezi nimi i býv. pres. Truman), že výroba byla opravdu zdržena, ale že se tak nestalo vlivem komunistů. V zápatí byl propuštěn dr. Oppenheimer — klíčová postava ve výrobě vodíkové bomby — pro podezření z komunistického spionážního programu.

Joseph T. Meek, který v listopadových volbách bude republikánským protikandidátem demokratického senátora Paul H. Douglase ve státě Illinois prohlásil, že americká bilionová pomoc některým cizím národům pomáhá udržovat v rovnováze jejich rozpočet, jenž je používán k udržení se socialistických vlád.

V britské Labor Party dochází k další roztržce, která posiluje volební naději konservativní strany a sílu svobodného světa. Notorický levicák, nejlevější křídlo Labor Party a pacifista Aneurin Bevan vystoupil z politického výboru strany. Je to jeho protest proti spolupráci Velké Británie s USA, proti evropské armádě a proti spojeneckým akcím v Asii.

"Jakmile SSSR bude mít dle svého mínění dostatečné zásoby atomických bomb, napadne Spojené Státy", řekl ve své řeči Generál G. C. Kenney na výroční schůzi Air Force Association v Kalifornii.

Mistopředseda USA, Richard Nixon, se obává, že jakmile padne Indonézie, mohou se komunisté zmocnit celé Asie, získají tak mocenského a rozhodujícího postavení a pak vyvolají třetí světovou válku. Varování přinesl ke skupině mladých republikánů z 11ti západních států shromážděných v Tucson v Arizoně.

Vladimír Petrov, údajně sovětský diplomat v Austrálii a ve skutečnosti hlava sovětské špionážní sítě v Austrálii, požádal austrálskou vládu o právo exilu. Stejný postup volil člen tajné sovětské policie Nikolaj E. Chochlov, který byl pověřen zavražděním jednoho z protisovětských emigračních vůdčů v Německu Jiřího S. Okoloviče. O právo asyly požádal Západní Německo. Oba případy svědčí o rozkladu policejního systému SSSR, který je stěžejní oporou a základem celého sovětského režimu.

Paní Eleanor Rooseveltová oznámila novinářům, že dosud nebyla ještě nikým přesvědčena, že dnes existují skutečně ještě ve světě koncentrační tábory.

Generál V. Odoum, bývalý kanadský velvyslanec v Číně a Turecku

V KOSTCE

účastnil se výroční konference organizace "World Affairs", která se konala v Kalifornii. Ve své řeči upozornil na nevyhnutelnost války s SSSR a rudou Čínou. Podle jeho názoru je Rudá Čína ústředním bodem starého komunistického plánu na zmocnění se světa.

Generál James Van Fleet jede opět na Koreu a po té na Formosu, kde má zjistit sílu a situaci tamních ozbrojených sil. Vzdor tomu, že sekretář obrany Mr. Wilson prohlásil, že poslání bývalého velitele osmé armády nemá žádného vztahu k situaci v Indočíně, kolují opačné pověsti: Má se za to, že jeden z nejvýznamnějších expertů dnešních bojišť dálného východu má podat úsudek, zda tamní ozbrojené domácí síly jsou dosti soběstačné pro případ, že by americké oddíly byly přeloženy do Indočíny.

Indický ministerský předseda Pandit Nehru zakázal americkým letadlům přelet přes území Indie. Letadla vezla zásoby vysíleným obráncům pevnosti Dien Bien Phu. Nehru, jehož bývalá obliba padla na bod mrazu, podal nový důkaz o tom, že "dobrou" práci pro světový komunismus nemusí vždy vykonati jen komunisté.

Svobodný svět stále trpělivě čeká, kdy Francie přistoupí na návrh, dle kterého má být vybudována jednotná evropská armáda. Jelikož v návrhu se počítá s účastí armády Západního Německa, je francouzský národ postrašen a francouzský parlament na valách. V pozadí krise stojí Moskva, která velmi obratně používá psychologie vzbuze činy a režimy císaře Viléma II. a Hitlera. Francouzský národ si dosud nepoložil otázku: co je větším, časovým a akutnějším nebezpečím: Vilém, Hitler či Malenkov? Mnozí lidé se stále ještě více obávají prožitých protivenství v minulosti, než totálního zničení, které jim může přinést budoucnost.

... a z exilu:

John B. Crane, známý národohospodářský odborník a korespondent z Německa, byl v minulých dnech ve Washingtoně, kde měl konferenci se senátory Jennerem a Welkerem, vedoucími vyšetřování s Ripkou a spol. Crane byl ujistěn, že všichni viníci budou po podrobném vyšetření pohánáni před soud.

"Při pomyšlení na Boží spravedlnost se třesu o svou vlast."

Thomas Jefferson

Výbor Sdružení čs. exulantů v Chicagu se usnesl na své poslední schůzi poslat přepis předsedovi nové Rady svobodného Československa, dr. Osuskému, v němž bude vyjádřen protest proti opuštění zásad delegačního práva a paritního zastoupení politických stran a nesouhlas s t. zv. osobnostmi v nově vytvořené Radě.

Dr. Bohdan Chudoba byl nucen vzdáti se svého členství v Jednotě pro svobodu a demokracii v ČSR.

J. Chomutovský, bývalý a jmenovaný (nevolený) "poslanec" byl vyloučen z Čs. Orla v exilu.

Demokratický senátor Paul Douglas zaslal odpověď na dopis sdružení "Věrní zůstaneme", které sdružuje z valné většiny bývalé kolaboranty národní fronty, a mimo jiné v něm uvádí: "Novinářské zprávy o obviněních proti dru P. Zenklovi a dru J. Lettrichovi (?) byly překvapující a znepokojivé. Svědectví nebyla ještě zveřejněna, avšak jsem rád, že jsem mezitím dostal Vaše ujištění o výtečném rekordu těchto vědců . . ."

Hubert Ripka, jeden z předních kolaborantů s komunismem v druhém odboji a v diktatuře národní fronty v ČSR, končil serií článků nazvaných "Udavači pracují lži, podvodem a zkrocováním." Články byly uveřejněny v jim ovládaném tisku "Denní Hlasatel". Obsahem i formou své "obhajoby" nepochybně vyvrátil pověsti — patrně jim samým rozšiřované — o tom, že by byl nebezpečným soupeřem.

B. Laušman, bývalý vládní spolupracovník Klementa Gottwalda, Petra Zenkla, Antonína Zápotockého, Huberta Ripky etc. je dosud nezvěstným.

Dr. Štefan Osuský, dnešní předseda "Steering Committee", které nahraňuje rozpuštěnou Radu Svobodného Československa, upozornil všechny bývalé členy RSČ na vyšetřování, které má v nejbližší době zahájit Kerstenův vyšetřovací výbor. Jak známo, zmíněný výbor vyšetřoval před nedávnem, jakým způsobem byly zkomunismovány baltické státy a nyní má zjistit, jak to bylo s ČSR. V upozornění se dále říká, že jest velmi pravděpodobným, že k výsledkům a svědeckým výpovědím budou povoláni též někteří členové bývalé RSČ. Dr. Štefan Osuský zdůrazňuje, že eventuelní krivé svědectví, či zamlčení určitých skutečností podléhá trestnímu stíhání a viník může být uvězněn a event. pak i deportován.

3. IV. pořádal pan Torn vzpomínkový večer na Rudolfa Berana. Mezi hrstkou účastníků — byl i jeden z těch, kdož podepsali retribuční dekret na jehož základě byl Beran odsouzen — generál Mikuláš Ferjenčík. Nezastaví se politická nemravnost ani před smrtí mučedníka?

Hodinu před rozsudkem

Osobní vzpomínka na zavražděného Rudolfa Berana.

Jiří Havelka.

Psal se duben 1947. V katakombách pankrácké věznice, jak jsme říkali chodbám, dělicím soudní sál od kobek vězňů, "zasedala" vláda Rudolfa Berana. Členové vlády, která v historických dnech v září roku 1938 převzala nešťastné dědictví zahraniční politiky dr. Beneše, čekali na vynešení rozsudku. Pět statečných mužů, kteří pracovali bez ohledu na sebe samé pro národ a stát, stálo zde před tak zvaným národním soudem. Největší výsměch spravedlnosti, nejhorší nemravnost politické msty! Lidé poctiví, čestní, přímí — ryzí vlastenci — čekali na slovo katů.

Poslední předseda demokratické vlády v Československu, jihočeský sedlák Rudolf Beran, byl nejveselejší mysl. Žertoval, smál se a vzpomínal. A při tom věřil. Věřil ve spravedlnost do poslední chvíle. "Beneš promluví", byla z posledních slov Beranových, "jistě vydá svědectví, je to jeho mravní povinnost; přece nepodpustí odsouzení náš nevinných". Poctivý český sedlák nedovedl pochopit, že by někdo mohl mlčet a svévolně poslat nevinné lidi na smrt. Ostatní měli své pochyby. — Když dozorce vyzval "obžalované", aby se odebrali

(Pokračování) CESTOU NÁRODA.

demokracii a vytýčil cestu jejich nových obětí. A tak Národní demokracie byla decimována po dlouhou dobu nejzvrůvějšími nepřáteli svobody a nejuhlavnějšími škůdci našeho národa.

Ale ani v exilu není jinak. Habsburgové, Hitlerové, Benešové a komunisté mají své následovníky. A jen proto, že Národní demokrat nepřistoupí, jako nikdy ne před tím, na kompromis se zlem, lži a násilím. I zde má být Národní demokrat zničen a umlčen, jako je udupáván jeho duch, který žije v našem národě doma.

Marné jsou však zloby, marná je lež, marné jsou úskoky, marné je násilí. Národní demokrat, tak jako přežival Habsburgy, Hitlera a Beneše, tak také přežívá komunisty a všechny ty, kteří by chtěli i v exilu kráčet v jejich slépějích. Necht' všichni vezmou na vědomí, že Národní demokrat nemůže být zničen, odstraněn, koupěn, ukraden a umlčen. Nikým a ničím nemůže a nesmí být svůden s cesty zásad. Bude-li třeba, půjde Národní demokrat za vítězství ideálů demokracie, svobody, spravedlnosti a zásad v našem národě třeba proti všem!

zpět do soudní síně, kde bude vynešen rozsudek, Rudolf Beran se obrátil na své kolegy a pravil vesele: "Pánové, klid, prosím, vláda opět zasedne." Beran do poslední chvíle věřil . . .

Rudolf Beran není již mezi námi. Zemřel tam, kam byl poslán rozsudkem vlády národní fronty. **Rudolf Beran však bude žít svým odkazem na věky! Beran se stává symbolem svobody a demokracie v Československu, symbolem poctivosti, přímosti a slušnosti v politice!**

Památka Rudolfa Berana zůstane světlým bodem dnešního utrpení národa. Nic nezmění na jeho památce dnešní snahy pánů Tornů, Feierabendů, Pluhařů a dalších, kteří nepoctivě se ho dnes dovolávají, a ho opěvují; **tito pánové mlčeli, když Beran pomoc potřeboval; Čeněk Torn, ač**

Jaroslav Moudrý.

Ne ústy, ale skutky . . .

V exilu jsme svědky dalšího pokračování tendencí, které byly z lehce pochopitelných důvodů infikovány našemu národu po roce 1918: Je kladen rozhodný důraz na oslavování jen pouhých jmen. Jsou přemrštěně oslavována jen určitá dáata. Je prováděno žonglérství jen s určitými pojmy. Méně již se mluví o tom, co se za určitými pojmy, daty a jmény skrývá. Tím se stává, že pravý smysl a význam některých pojmů, dat a jmen bývá dokonale zataženo. Náš národ nedovedl se dosud zbavit duševních otroků France Josefa a servilnosti jeho režimu.

Jedním datem takového významu je únor 1948. Je to velmi oblíbené datum. Někdy se podobá bubnu, do něhož kejklíř buší ze všech svých sil, aby do prázdné boudy přilákal diváky. Kolaboranty s komunismem a kolaboranty kolaborantů s komunismem jest tento únor 1948 ličen jako zánik demokracie v ČSR. Jest však dosti notorických důkazů, že demokracie v ČSR končila v roce 1938 a zbytky jejích ústavních atributů, že byly dobyty de facto nacisty v roce 1939 a Benešem, spolu s jeho londýnsko-moskevskou "vládou" a "Národní frontou" "de jure" později. Vzdor tomu, poděšení dědicové odkazu Beneše, zoufale se snaží dokázat, že u nás byla demokracie od roku 1945 až do roku 1948. Jejich jediným argumentem je pouhé tvrzení o existenci demokracie pod křídly národní fronty a svalování vin jen na hlavu komunistů.

Nejinak jedná i bývalý poslanec národní fronty za stranu národně socialistickou, pan Čeněk Torn. V sobotu dne 3. dubna uspořádal vzpomínkový večer na posledního ústavního ministerského předsedu ČSR

chráněn imunitou, mlčel na lavici poslanecké sněmovny, ve společnosti vrahů Rudolfa Berana; **Ladislav Feierabend mlčel o kravatovém poselství, kterým mohl snadno dokázat nevinu obžalovaných; Josef Pluhař mlčel o své zradě Berana v případě německého vyslance Eisenlohra.**

Dnes není doba na zastávání skutečností. Nesmíme dovolit, aby nám památka Berana byla špiněna lidmi, kteří nepřímo jsou spoluviníky jeho osudu. Je smutným zjevem, když příslušníci vlastní strany Rudolfa Berana se pravdy bojí. Ale pravdu nikdo nepotlačí! **B e r a n b y l z a v r a ž d ě n n á r o d n í f r o n t o u !**

Pane doktore Jaroslave Stránský, člene vlády národní fronty, pane ministře spravedlnosti, t.č. v exilu: **C o ř í k á s v ě d o m í ?**

Rudolfa Berana, který před několika týdny dotrpěl v komunistickém žaláři. Pan Čeněk Torn se hlásil k politickému mandátu a odkazu českého politika Rudolfa Berana. Pan Čeněk Torn si osvojil morální právo hodnotiti českého vlastence a člověka Rudolfa Berana. Je to jeho právo jako svobodného člověka. Záležejí toliko na druhých, zda-li mu toto právo uznají. Dnes si však povšimněme několika výroků pana Čenka Torna, které pronesl v souvislosti se vzpomínkou na umučeného posledního představitele ČSR. Položme si k nim otázky, o jejichž existenci buďto pan Torn neví, nebo se jim vyhýbá. Dosadíme data k událostem, u kterých je zapomněl říci. Odkryjme za něho slupku s pojmů, abychom viděli, co se za nimi opravdu skrývá.

Pan Thorn prohlásil, že R. Beran byl odsouzen "Národním soudem". Ten "Národní soud" byl tedy hodně zlý. Vi však pan Čeněk Torn, kdo "stvořil" "Národní soud"? Vzpomíná si, že to byl neústavní prezident, neústavní vláda, protiústavní dekrety, neústavní "Prozatímní národní shromáždění" a neústavní "Ústavodárné národní shromáždění"? Je si vědom, že i on, jakožto člen "Ústavodárného národního shromáždění" je spoluzodpovědným za činnost "Národního soudu"? **Ze špinění posledního ústavního ministerského předsedy Republiky Československé? Za jeho utrpení a umučení? Za políček vmetený do tváře celému národu?**

Pan Čeněk Torn si však pravděpodobně uvědomil, že takový "Národní soud" si přece jenom nemůže dělati co by chtěl. Vždyť on byl "poslancem" lidové demokracie" a to je přece jen něco. I prohlásil onoho

(Pokračování na str. 6.)

DR. PETR ZENKL.

Ve snaze seznámiti naše čtenáře blíže s profilem vedoucích činitelů spolku Rada Svobodného Československa, obracíme se dnes na doživotního předsedu, bývalého náměstka komunistického Klementa Gottwalda, abychom tlumočili některé jeho myšlenky.

Dr Zenkl při sedmém zasedání Prozatímního Národního Shromáždění v Praze, v listopadu 1945:

"Všichni Češi a Slováci souhlasí, že spolupráce se Sovětským Svazem je nezbytnou pro naše vlastní a pro národní zájmy. **Nikdy nebudeme proti Sovětskému Svazu, ale vždy půjdeme po jeho boku.**"

Dr Zenkl při zasedání Prozatímního Národního Shromáždění v Praze, dne 7. května 1946:

"Věrnost spolenectví se Sovětským Svazem a bratrská láska k lidu velkého Ruska jsou pro nás Čechy a Slováky upřímnými závazky, platnými pro celý náš národ. V tom leží symbol a povinnost pro všechny, kdož vedou nebo chtějí vésti politiku našeho národa."

Dr Zenkl gratuluje Gottwaldovi k padesátinám tímto dopisem, ze dne 23. listopadu 1946:

"A tu mu chci přát — za sebe i jistě za většinu našeho národa, aby toto spolenectví (rozuměj se Sovětským Svazem), které je věcí celého národa a zájmem státním, bylo vždy a všude spolenectvím vpravdě bratrským; aby spolupráce mezi námi a národy sovětskými vrostla do srdcí každého občana té i oné země . . ."

Dr Zenkl na sjezdu čs. strany sociálně demokratické v roce 1946:

"V této celkové souhře všech našich stran, má přirozené zvláštní roli spolupráce stran socialistických. Myslí, že je to přirozené. I když si každá z nich zachovává svůj vlastní ideologický charakter a v důsledku toho organizační samostatnost, máme přece my, socialisté, řadu společných cílů . . . Podávám vám jménem své strany upřímně a loyálně ruku ke spolupráci na velkém díle národní obnovy, čímž chceme spolu se svými soudruhy komunisty a v rámci celé Národní fronty sloužiti svému národu . . ."

Dr Zenkl v červenci 1947 v Karlových Varech ospravedlňoval rozhodnutí vlády Národní fronty, která za jeho předsednictví odmítla jednomyšlně účast na Marshallově Plánu, takto:

Naše situace se změnila ve chvíli, kdy bylo delegaci, která odjela do Moskvy, jednat o některých věcech, sděleno stanovisko Sovětského Svazu k této věci. Politické hledisko tu převážilo hledisko hospodářské. Ve chvíli, kdy jsme se dozvěděli, že by se naše účast na Paříži mohla vykládat

SOVĚTŠTÍ KOLABORANTI NA PRANÝŘI.

Boží mlýny melou pomalu, ale jistě.

Tiskem proběhly již zprávy o vyšetřování mnohých někdejších politiků Národní fronty, která se konají v rámci senátního vyšetřovacího výboru senátora Jennera, a jež vede senátor Welker. Vyšetřování jsou dosud tajná, avšak dnes již není tajemstvím, že mezi prvními vyšetřovanými byli dr. Hubert Ripka, generál Mikuláš Ferjenčík a dr. Petr Zenkl.

Americká a světová veřejnost se konečně dozví pravdu o pro-komunistické činnosti vlády Národní fronty v Č.S.R. po roce 1945. Konečně vyjdou na plné světlo všechny ty zločiny a násilí spáchané neústavními a protiprávními živly lidově-demokratického Československa po roce 1945.

Vyšetřování ovšem teprve začala. Kongresník Kersten, známý odpůrce komunistů, rovněž zahájí v nejbližší době vyšetřování, jehož předmětem bude zjistit, kdo zavinil zkomunizování a ztrátu demokracie a svobody v zemích za železnou oponou. Jak známo, Kersten nedávno zakončil vyšetřování o znásilnění baltických zemí.

K VĚCI ČS. EXILU

Posledním dnem v dubnu vypršela šestiměsíční lhůta t. zv. Steering Komitétu v New Yorku, v níž měl tento orgán sestavit novou reprezentaci čs. exilu, na skutečně demokratickém podkladě.

Jak se dovidáme těsně před uzavěrkou listu, v posledních dnech byla skutečně sestavena nová Rada, jejímž předsedou je dr. Stefan Osuský a místopředsedou dr. Josef Černý. Tito dva nahradili dr. Petra Zenkla a dr. Josefa Lettricha. V tom však se zdá být také jediná změna proti Radě předešlé. Stejně jako v minulé Radě, tak i zde byly potlačeny základní principy rovnoprávnosti politických stran a jejich delegační právo, a opět nalézáme řadu t. zv. osobností. Exponenti tragické Národní fronty, a la Peroutka, Majer, Procházka a další vesele "radují" dále. Za stranu čs. národně demokratickou jmenoval pan dr. Černý pana Zdenka Ryse a dr. Rašína. Ústřední výkonný výbor strany v exilu nebyl ani dotázán na stanovisko a přesně podle vzoru komunistů, v exilu převzatého dr. Zenklem, byli t. zv. reprezentanti strany jmenováni bez ohledu na rozhodnutí strany samé.

jako akt, který narušuje naše spojenecké svazky se Sovětským Svazem, a kdy se tak naše účast či neúčast stala otázkou spolenectví se Sovětským Svazem, nemohl být směřovatelný jen hospodářský prospěch republiky, nýbrž její politické, to znamená mezinárodní a doslova existenční zajištění . . . Bylo by neodpo-

Pokud bude dovoleno průběh vyšetřování zveřejňovat, budeme čtenáře pravidelně informovat, aby také naše veřejnost měla potvrzenou plnou pravdu o tak zvané demokracii let 1945—1948. mir.

vědným za pouhou možnost hospodářských výhod vzdát se politické jistoty, kterou zatím máme."

Dr Zenkl, spolu s gen. tajemníkem národně socialistické strany, dr. Vladimírem Krajinou, poslali dne 7. listopadu 1947 pozdravné poselství národům Sovětského Svazu, které vyjadřuje jasně jejich poměr k sovětům:

"Strana československých národních socialistů, pokračuje v tradici osvědčené slovanské politiky, byla vždy upřímně rusofilská, sovětofilská. Proto nadšeně přivítala první československo-sovětskou spolenectvou smlouvu z roku 1935 a dnešní vzájemná smlouva z roku 1943 je pro ni jedním ze základních aktů československé politiky pro všechny časy: nebot' spolenectví se Sovětským Svazem je a zůstává pro nezávislé Československo hlavním zajištěním jeho bezpečnosti a vlivné posice v Evropě. Sovětští přátelé mají v československém lidu všech stran, a obzvláště strany národně socialistické, spolence, který je věrný a prokázaně spolehlivý.

Voláme k nim z plného svého srdce: **At' žije mocný Sovětský Svaz!** At' všechny jeho národy prosperují v blahobytu, štěstí a míru! At' žije ve zdraví a síle jeho velký státník Stalin! At' se rozšiřuje, prohlubuje a upevňuje trvalé spolenectví Sovětského Svazu a Československa k blahobytu jejich národů a v zájmu všeobecného míru v Evropě!"

A jak se dívá **dr Zenkl** na socialismus, vyjádřil v Svobodném Slově dne 18. listopadu 1947:

"Jsme a zůstaneme socialisty a usilujeme o uskutečnění socialismu pro celý národ."

Uvedli jsme jen hlavní rysy politického profilu dr. Petra Zenkla, který dnes na půdě Spojených států "vede" boj proti Sovětskému Svazu a proti komunismu. Všem je dobře známa účast **dr Zenkla** na různých protiústavních činech a opatřeních, stejně tak jako jeho lví podíl na vytvoření "Národní fronty Pracujícího Lidu" ze dne 25. června 1945, kdy se spojili národní socialisté s komunisty a soc. demokraty.

Končíme mottem z Karla Jaromíra Erbeny:

"Nenaříkejte, neštěstí a osud že vás tvrdě potkaly, však naříkejte, že jste jimi posud rozumější se nestali."

Soňa Ryšavá:

Hrdost nebo stud.

Potomci Karla IV., otce vlasti, potomci Jana Amose Komenského, Chelčického, Jana Husa, Dobrovského, potomci Palackého, Jirásky, Smetany, Dvořáka, potomci Němcové, Alše a Mánesa. Neseme na svých čelech věčné znamení hrdosti nebo studu? Zrodil náš malý národ v srdci Evropy, o nějž se po staletí rvaly velmože, velikány, kterým se klaní a jež následuje svět, nebo stvořil nestvůru a lůzu, obludu nechutné věčného Ku-Klux-Klanu, strašáka slušnosti, před nímž si my sami musíme halit tvář studem?

Náš starý profesor češtiny, dnes už pravděpodobně nebožtík, říkával, že průměrný žák střední školy začíná každou kompozici slovy "Již staří Římané." Ten, kdo se nechce řadit k regimentu polointeligentů, kterých jsme měli a máme víc než dost (bohužel), nezačíná svůj myšlenkový pochod ani Čiňany, ani opicemi. Nezačíná ho ani praotcem Čechem a zemí, oplývající mlékem a stráím, ani Bílou Horou a dnes už ani Legiemi, tatičkem Masarykem, či snad Presidentem Budovatelem — dej jim Pán Bůh lehké odpočinutí. Člověk atomového věku musí vycházet z atomu a ne z křesadla.

Píše se rok 1954. V kotli vesmíru víří žhavý kotouč, nazývaný svět. Na tomto kotouči zaujímá velmi nepatrný prostor světadíl se jménem Evropa a téměř mikroskopický flíček tohoto prostoru je zván Československo — ať se to bratrům Slovákům líbí, nebo ne.

"Bůh, jenž nám dal život, nám dal současně svobodu."

Thomas Jefferson

My mladí vzpomínáme bezstarostných posledních dnů první republiky, vzpomínáme 17. listopadu, kdy nejvyšší symbol naší duchovní pýchy byl postaven na pranýř, vzpomínáme presidenta Emila Háchy a jeho bezejmenného hrobu na Vinohradském hřbitově (tak daleko šel strach a zást'), posetého drobnými kvítky, které tam děti nosí "jednomu hodnému starému pánovi, který zachránil český národ." Vzpomínáme udavačů z "Vlajky", renegátů Todtovy Organizace a Svatoplukových Gard, vzpomínáme nositelů Svatováclavské Orlice, Kuratoria Mládeže. Vzpomínáme mrtvých z Pankráce, Buchenwaldu, Mauthausenu, Terezína, Osvětimi a Allahu. Vzpomínáme dnů, kdy ubíjí "brutto registrovanými tunami", vřísňanými z tlapačů celého Protentokrátu, jsme tiše chodili na Hradčany, ke Staroměstské Radnici, k Rudolfinu, do Týnského kostela, na Václavské náměstí a Karlův Most.

Vzpomínáme dnů, kdy nám ve stínu nacistických bodáků a pod kramflekem černých rajtek byly útechou slavné chvíle Země Koruny Království Českého. Kdy jsme, společně s Komenským, jako doprovod krysafova "Denn Wir Fahren", šeptali "Vláda věcí tvých k tobě se navrátí, ó lide český."

Vzpomínáme také dnů, kdy hrdý český národ oplácel nacistům tím, zač je nenáviděl pět let okupace. Vzpomínáme dnů, kdy byly v matce měst kamenovány děti, které se neprovinily ničím jiným, než svou národností, vzpomínáme legalisovaných krádeží a justičních vražd.

Jímá nás mdloba. Naklánějí se vážky rozsudku dějin na stranu hrdosti nebo studu? Je v nás více statečnosti nebo zbabělosti, více morálky nebo lsti, více velkodušnosti nebo malichernosti?

Česká minulost i přítomnost má mnoho postav velkých, ale i mnoho nestvůrných stínů, stejně, jako je mají jiné národy. Dnešek se zdá oplývat měrou nebezpečnou průměrem těchto dvou opačných pólů a je to právě tento průměr, který svádí k otázce, hrdost či stud?

Lidé nemusí být velikány, aby působili dobro a nemusí být zločinci, aby šířili zkázu. Velikost Nového Světa není v pilířích Washingtona, či Lincolna, ale ve stech, tisících a

milionech bezejmenných pionýrů, kteří měli nejen víru, ale i odvahu. Kletba Starého Světa nebyla jen v prototypch Hitlera a Mussoliniho, není v Malenkovi, či dokonce v Zápotocném, ale v malodušnosti a pohodlnosti milionů.

Denné je méně těch, o nichž lze s hrdostí a bez rozmyšlení říci, že mají páter a zásady, že jsou neprodejní a stateční, že jsou neúnavní a nezapomněli, že český slovník oplývá výrazy jako je sebeobětování, velkorysost a vytrvalost.

Stydíme se my Češi, alespoň v hloubi srdcí svých, za ty z nás, kteří jsou ve svých vlastních očích tak čistí a vznešení, že otáčejí záda ke špině, která je vrhány na zbytky čistého stítu jejich vlastního národa? Stydíme se za malost a zbabělost těch, kteří přiznávají, že to, či ono je špatné, ale nezvednou ani prst k nápravě?

Budoucnost českého národa nebude rozhodována jen na bojištích, či v politických poradách velmocí. Bude rozhodována hlavně stovkami a tisíci jednotlivci v továrnách, kancelářích, na ulicích, a na poli — ve vlasti i v exilu. A tato budoucnost se jejich vlastní zásluhou stane promřhanou hřivnou nebo odkazem dalším generacím. Záleží jen na tom, zda v nich převládne HRDOST nebo STUD.

Dnešní Jugoslavie.

Interview s ředitelem jugoslávské letecké společnosti.

V minulých dnech měli jsme příležitost mluvit s oficiálním představitelům jugoslávské letecké společnosti (JAT), který je na úřední cestě v Americe. V rozhovoru jsme se netajili svým názorem na komunistického šéfa Jugoslavie, Tita. Domníváme se, že čtenáře bude zajímat obraz života v dnešní Jugoslavii. Jugoslavie je samozřejmě krajně levicový stát. Tito sám je národní komunist, který se nepohodl se Stalinem a rozešel se Sovětským Svazem. Vládne jen jedna politická strana, stejně jako od roku 1945 v Československu, byť i navenek se mluví o stranách několika. Při tom arci může kdokoliv kandidovat do parlamentu jako nezávislý poslanec, sežene-li 200 podpisů pro svou kandidátku.

V Jugoslavii se dnes objevuje i kritika. Kritizovat však lze jen detaily, není dovoleno kritizovat režim či jeho představitele. Jugoslávci nenávidí bolševiky. Rudá armáda byla v zemi ihned po válce, a jako všude jinde, i zde drancovala, kradla a znásilňovala. Proto většina obyvatelstva uvítala roztržku Tita se Sovětským Svazem. Policejní kontrola se stává je stále přísná, takže není pochybnosti o revoluci.

Na středních školách bylo zrušeno vyučování ruštině, a namísto ní je dnes povinná angličtina. Ve vyšším stupni je volba mezi němčinou a francouzštinou.

A jak žije občan dnešní Jugoslavie? Průměrný plat je asi 15.000 dinárů, což odpovídá asi padesáti dolarům měsíčně. Činže jsou nízké, mezi \$2.00—4.00 měsíčně za dvou- až třípokojový byt. Za stravu utratí průměrná tříčlenná rodina asi \$25.00 měsíčně. A ceny potravin? Kilo vepřového masa asi 40 centů, máslo 35 centů. Káva je nesmírně drahá, asi 5 dolarů za kilo; stejně nedostupná je cena čaje, \$5.50. Pánský oblek ze stoprocentní vlny stojí s ušitím asi 100 dolarů, pár dámských nylonů asi 3 dolary.

Veškerý průmysl je ve státních rukách. Zaměstnanci dostávají přídavky (bonusy) úměrně se zvýšenou produkcí, ale také se podílejí (ztrháváním z platu) na ztrátách.

Cestovat může téměř každý, totiž pas dostane téměř každý, horší je to s valutami, jichž vláda nemá nazbyt.

A příslušní "reakcionáři" ovšem jdou do kriminálu.

(Dokončení se std. 3.)

večera dne 3. dubna L.P. 1954, že čas mu již nedovolil, aby se s parlamentní tribuny mohl zastati Rudolfa Berana. Tato věta nevypadá špatně. Nemluví se o režimu. Mluví se o čase. Bud'me přesnějšími. Povšimněme si data! Dosadíme-li však do uvedené věty datum, dostává celé prohlášení o zamýšleném "hrdinství" silný nádech pokrytectví. Rudolf Beran byl zatčen v roce 1945 a "odsouzen" v roce 1947! Tedy dva roky neměl pan Čeněk Torn čas zastati se Rudolfa Berana! Česká veřejnost jistě vezme s povděkem na vědomí, že čas dovolil panu Čenku Tornovi, aby se zastal Rudolfa Berana alespoň 7 let po jeho "odsouzení" a 9 let po jeho znovuuvěznění. Především jí potěší, že se tak stalo v berwynské sokolovně. Jistě mu odpustí malé zpoždění, ale jistě také nezapomene.

Řekli jsme, že mluví-li se o datech, má se také mluvit o událostech a stejně mluví-li se o událostech, má se mluvit také o datech. Ale pan Čeněk Torn je rozhodně více neformálním diplomatem, než byl formálním poslancem. Prohlásil dále, že "Beranova řeč byla komunistickou cenzurou zakázána". Zase jenom ti komunisté, jako by jejich vůdce nebyl býval jmenován Benešem ministerským předsedou a jako by tento komunistický ministerský předseda nebyl býval schválen "Ústavodárným národním shromážděním", jehož členem byl i pan Čeněk Torn. Pan Torn podceňuje inteligenci druhých, či snad lépe, přeceňuje inteligenci svou. Dosad'me za něho ono datum, kdy byla "komunistickou" cenzurou zakázána Beranova obhajovací řeč. Byl-li souzen v roce 1947, muselo se to státi také v roce 1947. A kdo vládl v roce 1947 v ČSR? Jenom komunisté, anebo spolu s nimi i ostatní strany národní fronty, které se lišily od komunistů jen vývěsním štítkem? Je všeobecně známo, že vládní národní fronta. Je všeobecně známo, že předním členem národní fronty byla ěs, strana národně socialistická. Je všeobecně známo, že poslancem (ne podle ěs. ústavy z roky 1920!) ěs. strany národně socialistické byl i pan Čeněk Torn. Kdo tedy zakázal a také spoluzakázal Beranovu obhajovací řeč? Nebyli to mimo komunistů také národní socialisté? Nebyli to také "poslanci" národně socialističtí? A nebyl to tedy také pan Čeněk Torn? Byla to censura komunistická nebo censura národní fronty? Cítíte, proč pan Čeněk Torn užívá výslovně pojmu "komunistická" censura a proč výslovně neužívá dat? Jistě mnoha lidem není dobře při pomýšlení, že i před únorem 1948 nebyla v ČSR demokracie a že to nebyli jen komunisté, kteří ji zardousili.

"Snažil jsem se, aby rozsudek nad

..Ale i slovem..

Kulturní Rada v exilu, po ukončení úspěšné literární a hudební soutěže Křesťanské Akademie v roce 1953, vypsalá totožnou soutěž na rok 1954. Současně Rada navázala styky s Pen Clubem, jehož členy se mohou státi i umělci-uprchlíci a s jinojazyčnými uměleckými kruhy. Dr. Robert Vlach, zakladatel prvňuk uměleckých krůčků exilu přijede v příštích měsících do USA.

Četli jsme Jiřího Kovtuna "Blahoslavení", psané v roce 1949 v Oslo, v duchu Rabinůranáta Thagora. Svazek vyšel v edici Lucernička, kterou řídí Antonín Kratochvíl-Christen.

V Mnichově vyšla minulý měsíc básnická sbírka Jaromíra Měšťana "Malá noční hudba", jejíž vznik spadá do posledních let válečných. (Redakce ochotně zprostředkuje objednávky.)

Nakladatelství Viking vydá v červnu další knihu Johna Steinbecka, "Sladký čtvrtek".

Německé vydání "Knihy Marca Pola", vydané v Norimberku v roce 1477, bylo vydraženo v Paříži za \$4.500. V téže aukci dosáhla kniha Ameriga Vespucciho, zahrnující první dopis italského navigátora (po němž byl pojmenován nový kontinent) Lorenzovi z Medici, cenu \$2.000.

Největší dirigent naší doby, Arturo Toscanini se rozloučil s koncertními síněmi (Sweet Thursday).

Dramatičtí kritici Ameriky sněmovali a vybrali nejúspěšnější divadelní hry minulého roku. Na prvním místě je "Čajovna u Srpnového Měsíce", za ní se řadí "Čaj a sympatie", dramatisace "The Caine Mutiny".

KOMUNISMUS A KALHOTY.

Dopisovatel londýnského komunistického listu, The Daily Worker navrhuje zrušení pánských kalhot, protože prý příliš zdůrazňují pohlavní rozdíl.

Citujeme v překladu doslova z Daily Worker, abychom ukázali jak daleko se může dojít v šílenství anebo v komunismu. "V celém kapitalistickém světě potkáte pracující muže, kteří se opíjí po buržoasii tím, že nosí kalhoty — symbol nerovnoprávnosti žen. Pod socialistickou vládou musí zmizet nejen večerní úbory, ale také kalhoty. Již pracuji na vkusné dece, která se bude hodit pro oboje pohlaví. Nedá se jí nic vytknout, protože nemá vůbec žádného tvaru."

Beranem byl spravedlivější a lepší", prohlásil pan Čeněk Torn. Lepší? Spravedlivější? Pane Čenku Torne, rozsudek může být jen špatný, nebo dobrý, spravedlivý, nebo nespravedlivý. Pane Čenku Torne, přejem Vám, aby úsudek našeho národa o Vás a

'Vem' starou lopatu, plynový kohoutek, pár kuchyňských vidliček, dobře zamíchej a máš — Picassovu sochu. Cena? \$6.000. Socha nese jméno "La Grue" — Jeřáb a je středem výstavy děl Pabla Picassa, tvůrce komunistické holubice míru, v londýnské galerii Lefevre.

Američtí filmaři, vyzbrojení novou technikou Cinemascope a Cinerama, sahají častěji a častěji k biblickým námětům a tak paralelně běží Roucho (The Robe), Quo Vadis a konečně i Caesar.

Literární svět netrpělivě očekává udělení Pullitzerovy ceny, které bude oznámeno v brzké době.

Na listině Best Sellers jsou tento měsíc "Not as a Stranger" (Ne jako cizinec) Mortona Thompsona, "Sayonara" Jamese A. Michenera, "Lord Vanity" Samuela Sheilabargera a další. SH

J. V. Sládek:

ČECHY...

Pro vaše neštěstí, pro vaše utrpení,
Pro vaši němým žalem zrytou skrář,
Pro vaši samotu, pro vaše ponížení,
Pro šíji pode jhem, pro ukovanou dlaň.

Pro vaše, bratry neslyšené vzdechy.
Pro výsměch nepřátel i hvězdu naděje,
jež Bůh až uslyší, se nám přec zastkveje,
pro ty, kdož věří v ni, at' bouře obzor kryje.

Pro každou krůpěj, již mi srdce bije,
Pro každé slovo matčino.
Pro vše, co drahého mi ve vás žije.
Pro vše, co drahého mi ve vás pohřbívno.

Pro každou slzu v dálné cizině.
A pro svou povinnost, ve chmurné hodině,

jež nedala mi zoufat bez útěchy,
já miluji vás moje drahé Čechy.

"Ten, kdo nemiluje svou vlast, nemiluje nic." LORD BYRON

SMÍCH Z DOMOVA.

Soudruh učitel ve druhé třídě obecné školy: "Kdo byl prvním člověkem na světě?"

Žák-úderník: "Prosim, náš milovaný tatíček a vůdce, generalisimus Stalin."

Učitel: "Nu ano, ale tak jsem to nemyslel; já měl na mysli Adama."

Žák: "No jo, když chcete taky počítat kapitalisty."

Vašich družích nebyl lepší a spravedlivější, ale aby byl dobrý a spravedlivý!

K špatným tradicím některých našich lidí patří, že více ústy než skutky dokazují svou věrnost zásadám — a mnohdy velmi pozdě.